

KEZDET BEN VOLT AZ IGE

LÉTÜNK TITKAI

Dr. Magai István

2023. szeptember

ELŐSZÓ:

A „*kezdetben volt az Ige*” kijelentés elsőre talán nem tűnik jelentősnek, sőt arra is gondolhatunk, hogy vajon kinek jutott eszébe egy ilyen érthetetlennek tűnő állítás. Persze, ha ez az állítás nem légből kapott, akkor az a létezésünkkel kapcsolatban sok izgalmas kérdést felvet. Világképekből van bőven, mert az emberiség évezredek óta kutatja a múltját, próbál eligazodni a jelenben, és keresi, vagy éppen gyártja a jövő sarokpontjait. Vallások, kultúrák alakultak ki egy-egy elképzelés, felismerés, tanítási rendszer körül. Lehet ehhez még valami lényegeset hozzátenni?

Írásunkkal nem kívánunk provokálni sem világnézeti, sem teológiai vitákat, mert abból amúgy is túl sok van, csak a világunkról, és annak kezdetéről alkotott képünket szeretnénk hozzámérni a napi gyakorlatunkhoz, természettudományos ismereteken alapuló látásunkhoz.

Nem magasröptű értekezésre törekszünk, amiből szintén szép számmal akad, hanem a címből kapott magas labdát ütjük le. Olyan sarokpontot járunk körbe, amely 2000 éve már a helyén volt, de nem ismerünk ráépített méltó épület, pedig érdemes rá. Lehet, hogy korábban nem volt hozzá való építési technológia, szakismeret, de ez mostanra megváltozott.

Először azt vizsgáljuk meg, hogy a legelterjedtebb vallások, kultúrák hogyan vélekednek a létünk kezdetéről, folyamatáról, mozgató rugóiról, majd megvizsgáljuk azt a forrást, ahonnan a címünkben szereplő állítás származik. Ezt követően jöhet a tudás próbája, a gyakorlati teszt.

Abból indulunk ki, hogy minden létezőnek van előzménye és folytatása. Kérdés, hogy ezt a folyamatot mi tartja életben? Mikor kezdődött? Lesz vége? Mi a működtető algoritmus lényege? Mi az átörökített jellemző, információ, hatás? Nekem van beleszólásom a sorsom alakulásába, van szabad akaratom, döntési lehetőségem? Számítok egyáltalán?

KEZDET BEN, DE MÉGIS MIKOR?

A teljesség igénye nélkül villantjuk fel a legismertebb, legelterjedtebb álláspontokat. Nem kritikát fogalmazunk meg, hanem megpróbáljuk megérteni a létünk kezdetéről alkotott álláspontokat, illetve az álláspont hiányának okát.

A világ népességének többsége – kulturális/vallási okok miatt – nem foglalkozik a „*kezdetben*” létkérdéssel, mert a kultúrájukban olyan fogalom nem is értelmezhető. Például az „*örök világtörvény vallásai*”, köztük a *bráhmanizmus*, vagy *hinduizmus* a „*minden dologban és lényben örök törvény (dharma) munkálkodik*” *alapelveit követi*.¹ Kezdeti pont nem értelmezhető egy örök törvényben.

„*Az univerzizmus (kínai világkép) szerint ég, föld és ember az egységes mindenség három alkotórésze, amelyek belső kölcsönhatásban állnak egymással, és mindenre kiterjedő törvény szabályozza őket*”². A mindenre kiterjedő törvény kezdete szóba se jöhet.

„*Buddha a Mahávaggában (1,6,7) sajátos kezdeti pontról tudósít: „Én magam szereztem meg a tudást, ki követőjének nevezem magam? Nincs tanítóm én vagyok a senkihez sem mérhető tanító.” Ezekből a szavakból világosan kiderül, hogy a felébredés nem valami kívülről kapott felvilágosítás, hanem az emberben magában lejátszódó megismerési folyamat eredménye. Ez azonban nem jelenti, hogy az ember teljesen egyedül magától képes megtalálni az üdvösséghez vezető utat... ...A helyes nézet mások véleménye és saját elmélkedésünk révén jön létre.*”³ Itt sem találjuk nyomát a lét kezdetének.

Az iszlám alapítója, Mohamed „*nem alkotott új vallást, hanem legmagasabb rendű és végleges formát adott az Ádám kora óta létező ősvallásnak.*”⁴ olvashatjuk. Az izraeli kultúrán/valláson túl, a korabeli keresztény tanításokból átvett „*ősvallást*” több lépésben, jelentősen átértelmezte. Valószínűleg ezért nem találtunk határozott álláspontot a „*kezdetben*” fogalommal és következményeivel kapcsolatban.

Vannak kultúrkörök, amelyek ateistának (istentagadónak, istentelennek), vagy materialistának (anyagelvűnek) mondják magukat, de ezek követői inkább arra összpontosítanak, hogy milyen más kultúrától határolódjanak el, és nem arra, hogy a létünk eredetét konzisztensen megfogalmazzák. Legtöbbször az „*öröktől fogva létezik a világ*” megállapítással értenek egyet.

Fenti világvallásokkal, kultúrákkal szemben mi nem mondunk le arról az igényünkről, hogy az életünk folyamatát beillesszük a világegyetemnek a keletkezésével/teremtésével kezdődött létébe. Nem elégszünk meg világtörvényekkel, mondákkal, az emberben lejátszódó felismerési, tökéletesítési folyamatokkal.

A zsidó hitvilág, és a keresztény hitvilágon alapuló számtalan teológiai ág, felekezet alapirodalmának része a Mózes első könyve (Genesis), amely görög fordításban maradt fenn számunkra. Ennek első szava a „*kezdetben*”, amely jelzi, hogy ez számunkra, és az általunk felfogható világ számára a kezdő pont. Azt követően számtalan eseményről olvashatunk, de azok létfolyamattá kapcsolását csak a Teremtő Isten/Mennei Atya beavatkozásai mutatták számunkra, amelyek nélkül nem láhattuk a létünket folyamatként, annak ellenére sem, hogy az akkor is kellett, hogy létezzen. Ennek a tervnek a létéről időnként a próféták, küldöttek által adott információt, és rajtuk keresztül létesített kapcsolatot az emberekkel.

Az új szövetség 2000 évvel ezelőtti létrejötte fedte fel számunkra a korábbi titkokat. Az Újszövetségben a János evangéliuma is a „*kezdetben*” szóval kezdődik, de ezt követően az is kiderül, hogy az Ige, mint különleges személyiség, hogyan viszonyul a teremtett világhoz, és nem csak az emberekhez, hanem mindenhez, ami létrejött. A következő fejezetben látni fogjuk hogy az Ige megismerése – utólag - sok régi cselekvést, történést és létezést megmagyaráz. A címünkben szereplő Ige ilyen átfogó, lényegre törő és konzisztens bemutatását más írásban nem találtuk, ezért érvelésünk során János írásából indulunk ki.

1 Helmuth Von Glasenapp, Az öt világvallás, Gondolat, Budapest, 1984. p. 66.

2 Helmuth Von Glasenapp, Az öt világvallás, Gondolat, Budapest, 1984. p. 141.

3 Helmuth Von Glasenapp, Az öt világvallás, Gondolat, Budapest, 1984. p. 75-76.

4 Helmuth Von Glasenapp, Az öt világvallás, Gondolat, Budapest, 1984. p. 369.

IDŐTÁLLÓ INTERPRETÁCIÓ

A gondolataink rendszerezéséhez a fent említett, 2000 éves, görögből magyarra fordított János evangéliumát használjuk fel, amelyhez mérhető mélységű és komplexitású, időtálló írást, nem ismerünk:

János evangéliuma 1.1-18

¹*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.*

²*Ő kezdetben Istennél volt.*

³*Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.*

⁴*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.*

⁵*A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.*

⁶*Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János.*

⁷*Ő tanúként jött, hogy bizonyítást tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa.*

⁸*Nem ő volt a világosság, de bizonyítást kellett tennie a világosságról.*

⁹*Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.*

¹⁰*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt:*

¹¹*a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.*

¹²*Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében,*

¹³*akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*

¹⁴*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*

¹⁵*János bizonyítást tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.*

¹⁶*Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.*

¹⁷*Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el.*

¹⁸*Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. "*

Ez a bibliai idézet, szinte minden nyelven, milliárdos példányszámban olvasható könyvtárakban, templomokban, otthonokban és a neten is.

A „kezdetben” az a pont, amikor a számunkra tudható elkezdődött. Ettől kezdve tudunk miről beszélni. Az élet folyamata előtte sem, és utána sem kezdődhetett.

A Bibliában, amelynek a János evangéliuma is része, olvashatunk Istenről, aki mint Atya, Fiú és Szentlélek ismerhető meg számunkra, de mi, vagy ki az az Ige, akiről azt olvashatjuk, hogy „Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... .. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, ”?

A fenti kijelentéseket nincs okunk kétségbe vonni, de az értelmünk számára szükség lehet további támpontokra. Ilyen támpont lehet a fizikai realitás vizsgálata, amely a tapasztalatainkkal is összhangban van.

A „*kezdetben*” kifejezés a világunk, a létezésünk kezdetét jelenti? Volt egyáltalán kezdet és teremtés? Most megtalálhatjuk a nyomát az általunk ismert anyagi világban? Mi lehet az, ami kezdetektől fogva minden anyagi- és nem anyagi teremtményben is megtalálható? Most hol van az Ige?

A Biblia összefüggései alapján sok kérdésre választ találhatunk, ami a fent idézett jánosi részlet alapján megfogalmazódhat, de most nem ezt, a teológia által használt utat javasoljuk. Inkább megvizsgáljuk, hogy a fizikai környezetünk és anyagi természetünkről alkotott elméleteink szinkronba hozhatók-e az interpretációban olvasottakkal. Ha egyezés van, az siker, ha nincs egyezés, akkor marad a természettudomány és a teológia kettősségének nyúga, és a kezdetben szó természettudományos értelmezése továbbra is ellentmondásos marad.

Lássuk a tudományos muníciót: A modern természettudományok ismerik az információ fogalmát, de a kvantummechanikát kivéve, nem tulajdonítanak neki anyagi befolyást. Többnyire, amolyan tudásbővítő szerepet játszik az ember tudatos életében. Sokan úgy gondolják, hogy a materiára nincs közvetlen hatása.

Olyan materialistának nevezett vélekedés is van, hogy az anyag (anyagi lét) határozza meg a tudatunkat, és nem fordítva, de ez eleve nonszensz, mert az anyagi hatásoknál minden hatásnak van egy ellenhatása: erő-ellenelő, nyomás-ellennyomás, impulzus-csere, kölcsönös vonzás-taszítás, erőter-kölcsönhatás...

Ha az anyag „*produkál*” valamit, akkor az vissza is hat rá valahogyan. Olyan anyagról nincs tudomásunk, amely csak kifelé hat, de nem jön létre visszahatás. Ez maga lenne egy teremtési esemény, amely anyagi visszahatást nem okozó, tehát független tudatot produkál, vagy független információt hoz létre. Ha tagadni akarjuk a teremtés lehetőségét, akkor ezzel burkolt emberi teremtési kísérletet hajtunk végre. Sok ideológiai zsákutcától megmenekült volna az emberiség, ha az érintett filozófusok 200 éve rájönnek erre a bakira.

Nehéz cáfolni, hogy az anyagra vonatkoztatott fejlődéseméletek léte így a saját cáfolatukat is szolgáltatják. Milyen eredetű lehet az a mozgató, fejlesztő hatás, amely egyszerre anyagi is meg nem is? Változások persze vannak, de még adósak vagyunk azzal, hogy akkor mi is mozgatja az anyagi világunkat, mi viszi „*előre*”.

Az ősrobbanás néven ismert keletkezéselmélet valószínűsít egy pontot az „*időtengelyen*”, amikor kezdetét vette az ismert világunk léte. Azt nem tudják megmondani az elmélet alkotói, hogy ott mi történt, csak azt, hogy egy kicsivel később mi következhetett. A szépséghibája az elméletnek, hogy csak az anyag változásaival foglalkozik, de azzal nem, hogy a változási folyamatban örökölt és továbbadott információ hogyan kezdett hatni, mikor és hogyan került a rendszerbe. Ezért az ősrobbanás (kezdet) nem lehet azonos az információt a rendszerbe iktató „*kezdetben*” ponttal. Arról nem is beszélve, hogy egy robbanás nem statikus időpillanatot, hanem egy folyamatot jelent, akkor is, ha rövidebb, mint a következő változások. Valaki megmondaná, hogy mi robbant fel, és mitől?

Beépülő információ hiányában sem változási folyamat, sem fejlődés sem lenne, hanem minden anyagi elem most is ugyanott lenne mint akkor, és „*ugyanúgy nézne ki*”. A fizikai tér, vagy a világegyetem tágulásáról, görbületéről szó sem lehetne. A fejlődésnek nem is lenne értelme, sőt semminek sem lenne értelme, mert mi sem létezhetnénk, akik felismerhetjük a világunkat. Nélkülünk felismerési folyamat sem létezhetne.

Ha feltételezzük, hogy az anyag (az anyag-energia egyenértékűséget is beleértve) nem vész el, akkor az átalakulásához még kell valami, ami lerendezi a változások folyamatát. Az ősrobbanás elméletek megalkotói nem gondolták végig az információ szerepét, nem gondolkodtak folyamatban, csak eseményekben, vagy azok kisebb moduljaiban. Az inercia rendszerek és a matematika persze mindent elvisel. Időnként szükség van egy korrekciós tényezőre, egy behasalt hatásra, és már azt is mutatja az egyenletünk, amit elvárunk tőle. Ha kell, jöhet egy kozmológiai állandó, egy Planck állandó, vagy egy fiktív fajhő...

Mi lenne, ha mégis lenne olyan információ, amely a teremtés óta része az anyagi világunknak is, és nélküle semmi sem létezhet? Ha lenne ilyen része a világunknak, akkor könnyebben megérthetnénk az Igéről írtakat is. Lehet, hogy az információ és az Ige nagyon közel áll egymáshoz?

A következő fejezetben az információ újszerű leírását adjuk közre.

AZ INFORMÁCIÓ AZ ANYAG-ENERGIA RENDSZER ALKOTÓ ELEME

Az ismert világegyetem több, mint 90 %-a hidrogén és hélium atomokból, molekulákból, ionokból, izotópokból áll. Ezek a részecskék folyamatos mozgásban vannak, haladnak, ütköznek, gyorsulnak, lassulnak, hasadnak, egyesülnek. Át is alakulhatnak szubatomi részecské, de az eredmény szintén mozgásban lévő, egymásra hatást kifejtő anyagi részegységek halmaza lesz.

A gyakorlatban – hagyományosan - folytonos közegekről, homogén testekről beszélünk, de ezeket jobb, ha a lélegzésen, az evésen és iváson kívül máshol óvatosan kezeljük, mert sok vakvágányról kellett már visszatolatni azon tudósoknak, akik az anyagba beépült és újra beépülő kvantálási (ismétlődési) információt nagyvonalúan figyelmen kívül hagyták, és az anyagokat kontinuumként (folytonos közegként) kezelték. A hétköznapi életben szilárd, folyékony, légnemű anyagokkal foglalkozunk, de ez csak a látszat, amit évszázadokkal ezelőtt elődeink megfogalmaztak, és kényelemből ma mi is használunk.

A mai ismereteinkkel felvértezve, nem tudunk olyan anyagról, anyagi részecskéről, amely ne keringene égitestként, vagy ne állna mozgó elemi részecskékből, vagy kvantáló egységekből. Ezek a mozgások, bár felületesen úgy néznek ki, de nem véletlenszerűek, hanem van meghatározott előzményük, ami a mozgást, vagy kölcsönhatást létrehozta, és van következmény is, amely a környezet felé megjelenik.

Ugyanazzal a kinetikus (mozgási) energiával nagyobb erőt fejt ki a környezetére, például egy dugattyú felületére, egy hőmozgást végző gázmolekula, ha kisebb résben, gyakrabban ütközik, mert a mozgási energiája változatlan ugyan, de az ismétlődési gyakoriság megváltozott. Az ütközési gyakoriság változása olyan információ, amely önmaga nem bír energiával (munkavégző képességgel), nem változtat az ütközésben részt vevő részegységen, molekulán, az ütközési energián, de a környezet felé már változtat az eredő hatáson, nyomást növel, mozgásállapotot változtat, halmazállapotot vált...

Egy pontszerű molekula mozgása, ütközése Newton törvényeivel jól kezelhető, az égitestek mozgása, keringése Kepler törvényei alapján jól számolható, de több részegység ütközései, vagy egy részegység sorozatos ütközése, keringése már csak a kapcsolt információ figyelembevételével írható le konzisztensen, vagyis belső ellentmondásoktól mentesen, következetesen.

Információnak nevezzük azt a jellemzőt is, hogy a levegő molekuláinak átlagos ütközése milyen gyakran következik be, vagy az ütközések gyakorisága hogyan változik. Ezen az ütközési információn múlik, hogy egy adott légsugár gyorsulva, vagy lassulva mozog a Laval fúvókában⁵, vagy az, hogy a világegyetemben keringő égitestek, galaxisok átlagosan közelednek, vagy távolodnak egymástól, amit helytelenül tágulásnak is szoktak hívni.

Az információ nem egy szélfúttá papíron lévő, elhalványodó üzenet, mert kvantálásról kvantálásra, kölcsönhatásról kölcsönhatásra megváltoztatja a környezet felé kifejtett hatást, sőt maga az információ is kombinálódik más információval. Az információ anyagot, energiát ér, fizikai folyamat megváltoztatását eredményezi. Az információ eseményről eseményre átadódik, nincs energetikai korlátja, nem semmisül meg. Az információ kombinálódása is előfordul, amikor két kölcsönhatás hat ugyanazon az elemen. Ha két ellentétes hatás kioltja egymást, az információ akkor sem vész el.

A Kreatív fizika 6.⁶ című írásunkban számításokkal és kísérletekkel is alátámasztjuk az információról tett állításainkat. Bizonyítjuk, hogy az ütközési sorozatból álló folyamat – elválaszthatatlanul – összekapcsolja, integrálja az anyagot, az energiát és az információt.

5 hu.wikipedia.org/wiki/Laval-fúvóka

6 https://www.academia.edu/94301234/KREATÍV_FIZIKA_6_Creative_Physics_

Pingpongozás közben előfordul, hogy a pattogó labdát pingpongütővel le akarjuk szorítani az asztalhoz, hogy megállítsuk. Ilyenkor tapasztalhatjuk, hogy a labda mozgásánál jelentősen lassabb leszorítás közben lassul ugyan a labda mozgása a veszteségek következtében, de a csökkenő távolság miatt gyakoribbá válik a kopogás, miközben fokozni kell a leszorító erőt, mert a pattogás „felkeményedik”. Tévesen arra gondolhatnánk, hogy a leszorítás begyorsította a labdát, de ha ez igaz lenne, akkor a labdának gyorsulva kellene mozogni. Ezzel szemben a labda sebessége csökken, míg meg nem áll. A labdának rövidebb utat kell megtennie a kopogások között, ezért hallunk gyakoribb kopogást. (Ezen állításunkat kísérlettel is alátámasztottuk a 6-os számú lábjegyzetben jelzett írásban.)

Tehát, a leszorítóerő növekedése abból adódik, hogy a pattogási távolság egy külső kényszerrel korlátozva, erőteljesebben csökken, mint a szabad pattogás súrlódás alapján létrejött távolságcsökkenése lenne. A kényszerített csökkenés okozza a korábbinál gyakoribb pattogást, és ezzel a megnövekedett impulzussorozat integrál értékét, vagyis a megnövekedett átlagos nyomást. A nagyobb erőszükségletre vonatkozó észrevételünknek így megvan a fizikai alapja.

Az egymással ismétlődően függőségben mozgó elemi részecskékből összetevődő makró anyagi rendszerek, majd az öröklött információt tovább örökítő DNS láncok, az élő szövetek, élőlények, élő emberek tovább viszik a kapott információs rendszert, amely az ismert anyagi rendszerünk elválaszthatatlan része.

Vajon az élő emberek gondolkodása, döntései meg tudnák határozni a molekulák ütközéseit? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához egy dolgot kell csak tisztázni: Ha az anyagi folyamatok eredménye az információ átörökítése, és az információ nem egy opcionális játékszer, akkor a gondolatunk, közléseink magukon viselik a múltbeli információ-vezérelt anyagi világ sajátosságait. Nem csak a fizikai (materiális) cselekedeteink hatnak az anyagi világunkra, hanem kimondhatjuk, hogy az információ átadás, a közléseink, gondolataink is hatnak az anyagi világunkra materiális és energetikai szinten is.

Információ-vezérelt anyaghalmazban létezőnk? Akár ezt is mondhatjuk, de az emberi gondolatok hatása elég kicsinek tűnik ahhoz, hogy sok változást érzünk el. Talán ezért is maradt rejtve ez a függőség. A műszaki, fizikai tudományokban szeretjük, ha egy teszt tetszőlegesen megismételhető és reprodukálható. Az emberi gondolatok hatása nem éppen ilyen. Persze, ha éppen jókor vagyunk jó helyen, és azt gondoljuk, mondjuk, vagy tesszük, ami illeszkedik az információ-vezérelt rendszerünkbe, akkor „hegyek is megmozdulhatnak”, a fűvókából kiáramló gáz egyszer csak gyorsulni kezd, pedig korábban lassult a bővülő keresztmetszetben (Laval fűvóka). Míg, ha azt a kis információt elmulasztjuk kiadni, hozzátenni, akkor nincs hegyomlás, nincs gyorsulás. Marad a filozofálgatás, amely szintén nem hatástalan, csak nem olyan látványos.

Fentiekből egyenesen következik, hogy anyag nem létezhet információ nélkül! Az információ valahogyan, valamikor bekerült az anyagi rendszerbe, és megörököltük. Az anyag és az energia valahogyan viszonyul a környezetéhez, amely kifelé irányuló hatást az anyag és energia jelenléte nem határozza meg teljes mértékben (determinisztikusan).

Az anyag és/vagy energia jelenlétéhez társul egy információ, amely nem csak egymáshoz, hanem folyamatá is kapcsolja az egyedi jelenségeket, vagy eseményeket. Az információ az anyagtól és az energiától elkülönülve hat, de az eredmény már elválaszthatatlanul örökíti át az anyagot, energiát és információt egy következő esemény leendő kiinduló pontjaként, ahol a környezetből eredő információ és a hozott információ kombinálódása hatására jön létre az újabb eredmény, amely a folyamat részeként újabb hatást gyakorol a környezetre.

Nem külön az energia öröklődik energiává, és nem az információ öröklődik információvá, hanem a kapott/felvett információ hatására az anyag-energia-információ rendszer módosul.

Az információ lehet egyszerű, amely elemi, vagy atomi szinten értelmezhető, de lehet összetett is, amely az emberi értelmén túl a teremtői szóig, más szóval, Igéig⁷ terjed. Az anyagi világunk nem létezhet információ átadás nélkül, akkor miért pont a kreátor információközlését akarnánk kizárni ideológiai alapon?

7 <https://szentiras.hu/SZIT/Jn1.1-18>.

Úgy tűnik, hogy a fenti, „Kezdetben volt az Ige” idézet „kezdetben” szava ugyanazt a kezdőpontot jelenti, mint amit az információ-vezérelt világunk kezdő pontjának is tartunk.

A földünk, a vizünk, a testünk, a gondolataink, az érzelmeink, a hitünk, a kapcsolataink mind az életünk folyamatának a részei, aminek elválaszthatatlan eleme a beépült, és kombinálódott információ is.

Mielőtt robotoknak kezdenénk érezni magunkat, meg kell válaszolnunk néhány kérdést: Nem nyomasztó, hogy az utolsó molekula is rajtunk rugózik, és a legpocsékabb élményünk is hozzánk van tapadva? Mi az élvezet abban, ha a nagy testvér mindent lát, tud – akár előre is? Nincs semmink, amit ne kaptunk volna? Változtathatunk a jövőnkön? Van döntési szabadságunk?

SZÜLETÉS – ÚJJÁSZÜLETÉS

A fizikai jelenségekből kiindulva felvillantunk egy lehetséges pályát, ahol az élettelen anyagon, majd az élő szervezeteken át, a nyelvi közlésre alkalmas emberen keresztül megjelenő elemi információ tetten érhető. Mi történik, ha az elvonatkoztatásra képes ember, vagy a teremtő fent leírt igéje olyan információt hoz létre, amely eddig nem volt jelen az anyagi folyamatokban, az emberi kultúrát is beleértve?

Ha jó időben, jó helyen hozzuk létre/működésbe a megfelelő információt, szándékot, tettet, akkor a kitűzött cél megvalósítható. Ha valamit elhibázunk, akkor is lesz hatás, de nem az lesz, amit vártunk.

Életünk során gyakran hozunk döntéseket. Ezek mind olyan információkat eredményeznek, amelyek a jövőnket befolyásolják. Vannak kellemes helyzetek, függőségek, és fájdalmas, kerülendő helyzetek. Bátran válogatni szoktunk a jónak és a rossznak gondolt dolgok, tényezők között, pedig a nullával egyenlő esélyünk van arra, hogy a létező legjobb döntést hozzuk meg. Mire jutunk a próbálgatással? Mondjuk, nem unatkozunk, de a többi eredményünkkel inkább nem érdemes dicsekedni.

Vágy-vezérelt emberek vagyunk, annak születtünk, akik sokszor azt sem találjuk el, hogy nekünk mi a jó, a másik emberekről nem is beszélve. A fent idézett 2000 éves interpretáció szerint még a megfáradtaknak, megterhelteknek, kétségbeesetteknek, elveszetteknek is van más lehetősége. Az az információ, amelyet olvashatunk János írásában, olyan kapcsolatról szól, amely a legkivánatosabbak egyike. Miért ne választanánk éppen azt? Olyan szeretetben, harmóniában lehet részünk, amelyet a születésünk óta nem tapasztaltunk. Ezért is hívhatjuk újonnan születésnek, vagy megtérésnek az elveszett otthonba.

Megelégedettek vagyunk a helyzetünkkel, magunkkal, a kilátásainkkal, a függőségeinkkel, vagy éppen ellenkezőleg? Mi dönti el, hogy mi az elég, a jó, a rossz? Úgy általában, vagy csak saját magunk számára? Miért számít egyszer az, hogy mi van a másikkal, a környezetünkkel, és miért nem számít máskor?

A szenvedés „tüze” mitől függ? Miért lehet boldog, megelégedett egy kéz és láb nélküli ember, és gyakran miért nem az, akinek több vagyona van, mint másnak? Van, aki az elégtelen körülményei miatt elégedetlen, van, aki a gazdagsága ellenére. A vágyaink csapdájában élünk. Ez olyan függőség, amelytől, ha akarunk, sem tudunk megszabadulni önerőből. Megváltóra van szükségünk, aki újjá tud, és újjá akar szülni, ha mi is azt akarjuk.

A szerző egyik nagymamája és később az édesanyja is halálosan beteg, fájdalmak között, boldogan készült a Megváltója országába, amely a testi halál után vár rá. A belőlük sugárzó békesség és reménység körülöttük mindenkit megérintett. Számukra a testi elmúlás nem a vég volt, hanem a kezdete egy másik, megígért létnek. Az életük során volt egy-egy pont, amikor tudatos függőségbe léptek a Megváltójukkal, és hozzá hűségesen, már itt a földön, boldogan, reménységgel élték az életüket a háborúk, ÁVH-s börtön, betegségek, veszteségek, engedetlen gyerekek (az egyik a szerző volt) ellenére.

A hal a vízben érzi jól magát, a madár a levegőben, az ember pedig a teremtési rendben, gondoskodva a rábízottakról. *„Megelégedéssel tölt el, ha a helyemen tudhatom magam. Jókor, jó helyen, felkészülve.”*

A testté lett Igétől, vagyis a Megváltótól származó kijelentés/információ találkozik az anyagi rendszerben átörökítettel, és együtt alkotja a teremtett világ struktúráját, és életét meghatározó folyamatot, amelyből most annyit láthatunk, hogy az a teremtéssel kezdődött, és az újjászületéssel alapvetően megváltozik, vagyis a sorunk jobbra fordul.

Megváltás nélkül nem látunk pozitív jövőképet sem a magunk, sem más teremtmény számára, arról nem is beszélve, hogy az információ terjedés szabályai szerint nem csak lelki, hanem fizikai hatása is van a megváltásnak/megtérésnek. Rajtunk múlik, hogy a „testté lett Igéhez” kívánunk igazodni, vagy éppen a meghívást visszautasítva, ellene cselekszünk.

Az idő múlása nem változtat a folyamatokon, hanem azok a maguk információs függőségei szerint folynak, akár hasonlítjuk az események folyamatát valamilyen ismert időmérő folyamathoz, egy fiktív/virtuális

keretben/inercia rendszerben, akár nem. Reverzibilis, megfordítható folyamatok létét az információ átadás folyamata kizárja, mert az egyszer elterjedt, továbbadott, kombinálódott, a folyamatba beépült információ nem semmisül meg.

A lelki, teremtői információ is éppen olyan szerves részévé válik az anyagi világunknak, mint a molekulák ütközésének hatását befolyásoló információ. Mindegyik információ ugyanarra az anyagra és környezetre hat. A hatásuk egymásba fonódik, a különböző irányokból érkező információ-elemek kombinálódnak.

Sokszor vágyunk arra, hogy a gondolataink valósággá váljanak, és nem vesszük észre, hogy azok eleve a valóság részei az információs függőségek miatt, csak esetleg nem úgy, ahogy szeretnénk.

Nincs értelme véletlen eseményről ábrándozni, és nincs értelme misztikus fejlődést vizionálni. Ami van, az nem véletlenül/előzmény nélkül lett! Az előzmény információjához társulhat a biológiai öröklés, az emberi információközlés és tevékenység, és kiegészítheti az újjászülető/megújító Ige/információ. Így együtt adhatják a továbbadott információt, amely akár *"hegyek elmozdítását"* is eredményezheti⁸ a helyreállt teremtési információs és kommunikációs egység következtében.

Nincs tudomásunk független anyagi és lelki, vagy szellemi világokról, amelyet a megörökölt és továbbadott információ ne kötne össze, ezért a teremtett világ tanulmányozása nem állhat meg a fizikai jelenségeknél, és a fizikai jelenségek is rámutatnak a teremtési pont szükségességére.

Dönthetünk úgy is, hogy a teremtő rendjéhez igazodunk, miután újjászülettünk⁹, és ezért *"halljuk"*, átéljük az ehhez szükséges Igét/információt, de járhatjuk a magunk útját, ahol nem hallhatjuk, érthetjük a számunkra elkészített következő információkat, amelyek megóvnának az újabb kisiklástól, és elvezetnének a számunkra elkészített világba, amelynek jellemzője a *„szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”*¹⁰.

Dönthetünk úgy is, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a világ szembeforduljon a teremtőjével, és elutasíthatjuk az újjászületés lehetőségét is. Vajon ez hova vezet bennünket?

Nem egy teremtői kiszúrás az, hogy a korábbi teremtői kapcsolatnak hátat fordító emberiség elvesztette a természetes, meghitt információ-cserélési/kommunikációs képességét a teremtőjével. Ha ezt a bibliai információt valaki nem is hiszi el, de azt senki sem vonhatja kétségbe, hogy nem úgy születünk, hogy a Teremtő eredeti akarata szerint élnénk, vagyis képességeink szerint gondoznánk a ránk bízott környezetünket. Inkább pusztítjuk, és a környezetünkben élőket sem kíméljük. Lehet, hogy csak úgy általában vagyunk felelőtlenek/gonoszok, lehet, hogy egyes személyeket, vagy csoportokat pécézünk ki, valamely rosszakarat áldozataiként.

Nem sokat tévedünk, ha azt mondjuk, hogy az információ az Ige anyagba csomagolt ajándéka a világunk számára. Az információ kezdettől fogva elválaszthatatlan az Igétől. Olyan, mint annak képmása, de kapcsolataink változtathatnak rajta, amivel az életünk folyamatának a múltját nem, de a folytatását nyitottá teszi.

8 Biblia, Máté, 17, 20

9 Biblia, János 1,12-13

10 Biblia, Galata 5,22-23

INFORMÁCIÓS ÖNRENDELKEZÉS

Ahogy a fizikai létünkben párhuzamosan több függőség is létezhet, úgy a tudatos információ csere is több párhuzamos úton és módon történhet. A *"lelki újjászületés"* csodáját¹¹ a szerző is ismeri a sok száz-millió, magát krisztuskövetőnek (görögül: krisztianosz) valló emberrel egyetemben.

Péter apostol 2. levelében olvashatjuk¹²: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérjen.”* Ez egybecseng azzal, ahogyan az információs kötöttségeinkről írtunk. A felkínált lehetőséggel élhetünk, és nem mi építjük fel, hanem az elkészített pillanatban és módon készen kapjuk.

Pál apostol írja¹³: *„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson.”*

Jézus Krisztus, a testté lett Ige nélkül nem lenne esélyünk, hogy vele, a megváltóval kapcsolatba kerüljünk. A Megváltó meghívásának elfogadása a választásunk, vagy döntésünk. Ha erről nem döntünk, akkor minden marad a régiben.

A 2000 éves interpretáció szerinti hit nem elsődleges forrás, nem egy természetfeletti energia, hanem *„a reményelt dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”*¹⁴. Az elsődleges információ az Ige, aki van, hat és cselekszik. Ha kell, akkor átír folyamatokat, hegyeket mozgat, tudást ad át, felemel, megítél, és reményt ad... A hit a kegyelmet gyakorló Megváltó, a *„testté lett, értünk meghalt, majd feltámadott Ige”* megragadásának eszköze, amely az életünk lényegi részévé válik. *„Kegyelemből van üdvösségetek hit által”*¹⁵, tanítja az Ige.

Tudósok évezredek óta vitáznak arról, hogy egy szent (a többtől megkülönböztetett) irat mennyire vihet közel a létünk lényegéhez, mennyire kell a leírt szabályokhoz, törvényekhez tartani magunkat, vagy csak opcionális támpontokat jelentenek számunkra – esetleg azt sem. Ha egy irat, legyen az bármennyire is szentnek tartott, nem számol az Igének a teremtéssel kezdett folyamatával, akkor az, a fentiek alapján, nem lehet igazi, éltető táplálék, kapcsolatépítő információ számunkra, annak ellenére sem, hogy esetleg bölcselkedni lehet róla, de az életünk, létünk lényegét nem érinti.

Az is előfordulhat, hogy az olvasóval van baj. Nem arra használja az információt, amire az való. Régen is előfordult az ilyen. A Bibliában a Jn. 5,39-40 részben a testté lett Ige mondta: *„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.”* Hogy ez tényleg előfordulhatott, azt mutatja, hogy terített asztal mellett is éhen lehet halni.

A hitről számtalan vallás és közösség ettől eltérő módon vélekedik. Azok a vallások és hitvallások, amelyek a hitnek (az *„igaz-hitnek”*), vagy a hagyományoknak tulajdonítják az elsődleges szerepet az Igével szemben, vagy ahelyett, azok figyelmen kívül hagyják a teremtett világunk információs folyamatait. Ennek az alapcserének a következményei lehetnek a véget nem érő hitviták, hitharcok, mert a szilárd alapot nélkülöző részizagságok nem vezetnek el a megtérési, vagy újjászületési ponthoz. Elvezetnek viszont a fikciók és a misztika világába, amely évezredek óta függőségben tart tömegeket. Ezzel szemben a 2000 éves interpretációban az Ige tanít a hitről, és nem a hit az Igéről.

11 Biblia, 2Korintus 5,17-18

12 Biblia, 2Péter 1,9

13 Biblia, 1Tim 2,3-4

14 Biblia, Zsid 11.1

15 Biblia, Ef 2.8

ÖSSZEGZÉS

Nem csak párhuzamot láthatunk a jánosi interpretációban megismert teremtetési-létezési folyamat és a fizikai létünk tanulmányozásával felfedezett folyamat között, hanem belátható, hogy a „*kezdetben*”, a fizikai létünk szerves része a teremtetett létezési folyamatnak. Nincs külön lelki, meg testi (anyagi+szellemi) lét. Az Ige által létrehozott, hordozott információ, amely az anyagi világ alkotó eleme is egyben, nem vész el, és bármikor kiegészülhet/kombinálódhat a testté lett Ige és a pártfogó Szentlélek által közltekkel, és azokra adott reakcióinkkal.

Kezdetben, a teremtetéskor, nem az Ige került bele a világba, hanem a világ az Ige részeként jött létre. A világunk részét képező információt részben feltárhatjuk ugyan, de a számunkra létfontosságú hiányzó információt csak a kijelentett Ige, a testté lett Ige és a Pártfogó (Szentlélek) segítségével tudjuk felfogni, megragadni, a teremtető Igével kapcsolatba lépni, akit a köznyelvben Istenként, Mennyi Atyaként és Úrként is meg szoktunk nevezni.

A sok megnevezésnek az a magyarázata, hogy a számunkra felfoghatatlanul hatalmasat (hatalom birtokost) csak részinformációk alapján tudjuk megnevezni. A Kárpátok nem a legnagyobb hegység, de azt is csak távolról látjuk egészében, az űrből. Ha földön járó emberként akarjuk megismerni, akkor hegyről hegyre kell haladnunk, amiknek gyakran külön neveket is adunk, annak ellenére, hogy az mind a Kárpátok.

Mi pedig dönthetünk az Igével (megnyilvánulásaival) való kapcsolat mellett és dönthetünk ellene is. Az Ige nem titokzatos idegen, hanem benne élünk, és az elkészített időben tudatos kapcsolatba is léphetünk vele, és közösséget is vállal velünk, az ígérete, és a feltételei szerint. A döntésünknek anyagi és lelki következményei is lesznek.

A világ teremtetésekor már jelenlévő Ige 2000 évvel ezelőtt testté is lett, hogy a jelenlétével, szeretetével, tanításával, áldozatával megváltsa a teremtetőjének hátat fordítva létező világot és minket embereket a reménytelen helyzetünkből. Ő tudja, hogy mikor és miért kellett ezt így megtennie értünk, de a munkát elvégezte a kereszten. Az életadó információ, az Ige, újra szabadon elérhető az ember számára, ingyen, kegyelemből. Most már rajtunk múlik a jövőnk. Aki meghallja a zörgetést, és ajtót nyit a Megváltó (testté lett Ige) előtt, akiről a Szentlélek bizonyítást tesz, és akivel összekapcsol bennünket, ahhoz bemegy, és közösséget is vállal vele. Velünk most ennél jobb nem is történhet.

Gyakran hangzik el, hogy Isten miért engedi meg a sok szenvedést, halált. Ha létezne, akkor nem engedhetné meg. Az már eleve árulkodó jel, hogy ezt a kérdést egy másik embernek szoktuk feltenni, ahelyett, hogy az illetékest szólítanánk meg, akár így is: „*Isten, ha létezel, segíts!*”¹⁶

Ez a kérdés abból adódik, hogy nem ismerjük fel sem a honja-vesztett helyzetünket, sem azt, hogy élő meghívónk van a Megváltóhoz, ahhoz a testté lett Igéhez, akié a világ, aki az ajtónk előtt várja, hogy beengedjük. Nem tudjuk, hogy miért, de nem töri ránk az ajtót, nem is kényszerít. Csak kér és zörget! Mi pedig egy hordónyi ivóvíz előtt állva képesek vagyunk panaszkodva szomjan halni ahelyett, hogy kinyújtánánk a kezünket a vízért.

A fájdalom kellemetlen, de életet is menthet, ha figyelmeztet egy nagyobb bajra. Aki kórosan nem érez fájdalmat, az állandó életveszélyben van. Kedvtelésből fájdalmat okozni, mást megkínózni az ember szokott, Isten nem. Isten nem csak a szenvedést, és a halált engedi meg a tőle elfordult világnak, hanem a megszabadulást, örök életet is felkínálja. Eleink jól elszúrták, amikor ők választhattak. Mi ezt kaptuk örökségül. Most rajtunk áll, hogy mit választunk a felkínált helyzetben és pillanatban. A rossz döntésünkért, vagy a meg nem hozott jó döntésünkért mást hibáztatni nagy ostobaság, mert még mélyebbre nyom a sötét indulat. Istennél lehet igaziból „*ön-rendelkezni*”, és ezért harcolni sem kell.

16 A szerzőnek ez volt az első néma kiáltása, amelyre a megszólított azonnal válaszolt, és cselekedett is.

Ha megtérünk az elvesztett otthonba, és az Ige által vezetett és táplált életet éljük, akkor visszakapjuk azt, amit a teremtéskor az ember még átélhetett, a személyes kapcsolatot a teremtőjével?

Nem, mert a teremtő döntése alapján nem élhetjük földi életünket korlátlan ideig, hogy ne ragadassunk bele újra és újra az éltető kapcsolatot vesztett állapotba, amit a halál állapotának is nevez az Ige. Ezzel a megállapítással mi sem tudunk vitatkozni.

Isten nem hagyja, hogy megint mindent tönkretégyünk. A teremtéstől az örök életig tartó folyamatot Isten úgy állította helyre, hogy a születési előjog helyett az újjászületés útján biztosította, és biztosítja az ember számára az örök élet lehetőségét. Ezen a lépésen nem is csodálkozhatunk, hiszen mi az, amit emberként, a magunk feje után, nem szoktunk tönkretenni?

A múltunkat őrzi az anyagban átadódó információ és a kapcsolatainkon keresztül ható információ is, de a Megváltó hatalmában áll megváltoztatni a folytatást, ha mi is azt akarjuk, és kérjük tőle. Miért éppen csak kérni kell? Miért nem kell valami próbát kiállni, mint a mesékben? Miért nem kell érdemeket szerezni valamilyen erkölcsi küzdőtéren? Azért mert úgy sem tudnánk kiérdemelni az ajándékot. Az új teremtés nem elérhetetlen többé. A döntés a mi kezünkben van.

Az információ nem csak energiát, vagy anyagot ér, hanem életet is ér, sőt örök életet is ígér, amit megkaphatunk ingyen, kegyelemből, az Ige által, akinek hatalmában áll minden cselekvést, történést és létezést egybefoglalni. Ha valamit gondol, az meg is történik, azt teszi, amit gondol, és a léte maga a cselekvés és a történet.

A kezdeti kérdéseinkre azt a választ találtuk, hogy a létünk kezdete megegyezik a világunkat átszövő információ megjelenésével. A kezdetben történt teremtés indította el az élet folyamatát, amit esetenként világegyetemnek, máskor meg teremtett világnak hívunk. Már azon sem lepődünk meg, hogy János evangéliuma szerint az Ige, aki kezdetben volt, minden létezőben jelen van, ahogyan az információ is jelen van az anyagi és szellemi világunkban, ha nem is olyan hatalommal, mint az Ige.

Azt is megláttuk, hogy az Ige biztosítja azt, hogy az információ ne egy személytelen rabtartónk legyen, hanem tudatosan is (szereteten alapuló) kapcsolatba léphessünk a testté lett Igével is és egymással is.